

A Törvényszék (negyedik tanács) T-476/08. sz., Media-Saturn-Holding GmbH kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2009. december 15-én hozott ítélete ellen a Media-Saturn-Holding GmbH által 2010. február 17-én benyújtott fellebbezés

(C-92/10. P. sz. ügy)

(2010/C 113/42)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Media-Saturn-Holding GmbH (képviselők: C.-R. Haarmann és E. Warnke ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

- A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének a T-476/08. sz. ügyben 2009. december 15-én hozott ítéletét;
- helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2008. augusztus 28-i határozatát (R 591/2008-4. sz. ügy);
- az ellenérdekű felet kötelezze a fellebbezési tanács, az Európai Unió Törvényszéke és a Bíróság előtt felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés a Törvényszék azon ítélete ellen irányul, amely elutasította a fellebbezőnek a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal negyedik fellebbezési tanácsának a „BEST BUY” ábrás védjegy lajstromozása iránt a fellebbező által benyújtott kérelmét elutasító, 2008. augusztus 28-i határozatának hatályon kívül helyezésére irányuló keresetét. A fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék jogilag tévesen és helytelenül értelmezte a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 40/94 rendelet) 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt, a megkülönböztető

képességgel nem rendelkező védjegyekre vonatkozó feltétlen kizáró okot. A fellebbezés az alábbi három részre bontható:

Először, a Törvényszék elfogadhatatlan módon, nem a tulajdonképpen bejelentett, hanem egy másik védjegy értékeléséből következtetett a megkülönböztető képesség hiányára. A megkülönböztető képesség vizsgálatakor egy olyan megjelölésből indult ki, amely a „BEST BUY” szóelemet helyesen írt alakban tartalmazza, és egy másik, Törvényszék előtti eljárás tárgya volt. Ezzel a megjelöléssel ellentétben a „BEST” és a „BUY” szavak első betűjét képező, kiemelt „B” betűk elrendezése alapján a fellebbező által bejelentett védjegynél csupán egy köztes gondolati lépést követően alakul ki az állítólagos „BEST BUY” szóelem. Mivel az eltérő, nem szabályos írásmódból adódó, megkülönböztetésre alkalmas többlet elegendő lehet a megkülönböztető képesség minimumához, a Törvényszéknek a megkülönböztető képesség vizsgálatakor nem egy olyan megjelölésre vonatkozó, korábbi határozatra kellett volna támaszkodnia, amely éppen hogy nem rendelkezik ezzel a tulajdonsággal.

Másodszor, a Törvényszék nem vette figyelembe azt az alapvetet, amely szerint valamely összetett védjegy megkülönböztető képességének megléte vagy hiánya a védjegy egészének vizsgálatától függ. A megtámadott határozatból ez az összességében történő megítélés hiányzik. A Törvényszék minden egyes elemet külön-külön megvizsgált arra vonatkozóan, hogy az — önmagában — képes-e megkülönböztető képességet kölcsönözni a megjelölésnek, amit automatikusan elutasított, ha az adott alkotóelem a Törvényszék véleménye szerint önmagában nézve nem volt megkülönböztetésre alkalmas. Nem került sor a védjegy egészének vizsgálatára, ami alapján nem lehetne kizárni azt, hogy az önmagukban véve oltalomban nem részesíthető elemek összessége egy összességében tekintve lajstromozható védjegyet eredményez.

Harmadszor, a Törvényszék túl szigorú mércét alkalmazott a megkülönböztető képesség vizsgálatánál. A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt kizáró ok megállapításához már az is elegendő lehet, ha a védjegyet első reakcióként mint reklámjelmondatot észlelik. Ez azonban a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjához kapcsolódó és a Törvényszék által konkretizált jogelvek félreértését jelenti. Valamely szövegvédjegy dicsérő értelme éppen hogy nem zárja ki azt, hogy ennek ellenére alkalmas legyen arra, hogy a fogyasztókkal szemben biztosítsa a jelölt áru vagy szolgáltatás származását. Az érintett vásárlóközönség éppenséggel képes az ilyen védjegyet egyszerre reklámjelmondatként és kereskedelmi eredetre utalásként érzékelni. Erre vonatkozóan a Törvényszéknek legalább meg kellett volna indokolnia, hogy a bejelentett védjegy esetében ez miért nincsen mégsem így.